

POSTANOWIENIE

29 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych
Sekcja ds. odwołań od decyzji zmniejszających wysokość emerytur i rent byłym
funkcjonariuszom pełniącym służbę na rzecz totalitarnego państwa w składzie:

Przewodniczący: **SSR del. Magdalena P**

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 29 sierpnia 2018 r. w Warszawie
sprawy **R. W.**

przeciwko **Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie**

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek odwołania R.W.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych

1 Administracji w Warszawie

z dnia 11 lipca 2017 r., nr KRW 23 32 182/KI **postanawia:**

na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. postępowanie w sprawie zawiesić.

SSR del. Magdalena P.

UZASADNIENIE

W niniejszym postępowaniu strona odwołująca wniosła odwołanie od decyzji o ponownym ustaleniu wysokości emerytury, wydanej na podstawie art. 13 i następných ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jednolity z dnia 6 maja 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz.

708 ze zm.) w brzmieniu nadanym przez art. 1 ustawy z 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura

Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r. poz. 2270).

Postanowieniem z 24 stycznia 2018 roku, w sprawie o sygnaturze akt XIII 1 U 326/18, Sąd Okręgowy w Warszawie zwrócił się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym, czy:

- a) art. 15 c, art. 22 a oraz art. 13 ust. 1 lit. 1 c w związku z art. 13 b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jednolity z dnia 6 maja 2016 r. Dz.U. z 2016 r. poz. 708 ze zm.) w brzmieniu nadanym przez art. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2016r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin w związku (Dz. U. z 2016r. poz. 2270) z art. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016r. są zgodne z art. 2, art. 30, art. 32 ust. 1 i ust. 2, art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP- z uwagi na ukształtowanie regulacji ustawowej w sposób ograniczający wysokość emerytury i renty mimo odpowiedniego okresu służby, w zakresie w jakim dokonano tą regulacją naruszenia zasady ochrony praw nabytych, zaufania obywatela do państwa prawa i stanowionego przez niego prawa, niedziałania prawa wstecz, powodującego nierówne traktowanie części funkcjonariuszy w porównaniu z tymi, którzy rozpoczęli służbę po raz pierwszy po 11 września 1989r. skutkując ich dyskryminacją;
- b) art. 1 i 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r. poz. 2270) są zgodne z art. 2, art. 7, art. 95 ust. 1, art. 96 ust. 1, art. 104, art. 106, art. 109 ust. 1, art. 119, art. 120, art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, z uwagi na sposób i tryb uchwalenia zaskarżonych przepisów oraz wątpliwości, czy spełnione zostały merytoryczne przesłanki do ich uchwalenia.

Postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym zostało oznaczone sygn. akt P 4/18.

Zgodnie z art. 177 § 1 pkt 3[^] k.p.c. Sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku postępowania toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym albo Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Wskazana regulacja prawa procesowego dopuszcza możliwość zawieszenia postępowania, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku postępowania, które toczy się przed Trybunałem Konstytucyjnym zarówno wówczas gdy sąd zwróci się z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego w postępowaniu, które ma być zawieszane, jak i wtedy, gdy z pytaniem takim wystąpił inny sąd (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 września 1994r. I PRN 61/94 OSNAPiUS 1995, nr 1, poz.6).

Dopuszczalność zawieszenia postępowania w trybie art. 177 § 1 pkt 3[^] k.p.c. uwarunkowana jest zainicjowaniem postępowania przed właściwym Trybunałem, zależnością rozstrzygnięcia sprawy cywilnej od wyniku tego postępowania oraz celowością decyzji o wstrzymaniu biegu toczącego się postępowania. Przed wszystkim jednak, rozstrzygnięcie kwestii zawisłej przed Trybunałem Konstytucyjnym musi być niezbędne do prawidłowego orzeczenia w postępowaniu cywilnym. O charakterze tej zależności decyduje przedmiot postępowania przed Trybunałem, który orzeka bądź o legalności norm prawnych, bądź o ich wykładni, a więc o kwestiach dotyczących podstawy prawnej przyszłego rozstrzygnięcia w sprawie, której tok miałby zostać wstrzymany.

Zastosowanie omawianej regulacji ma charakter fakultatywny. Jak bowiem wynika z treści art. 178 ust. 1 Konstytucji RP sąd powszechny ma kompetencje do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia również (ale także wyłącznie) na podstawie Ustawy zasadniczej, czyli bez kierowania pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego. Powyższe może mieć jednakże miejsce wyjątkowo, tylko wówczas, gdy sąd rozpoznający sprawę nie ma wątpliwości co do niezgodności danego przepisu z Konstytucją, a sprzeczność ma charakter oczywisty. Na takim stanowisku stanął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 sierpnia 2017r. w sprawie o sygn. I UK 325/16 wskazując, iż art. 193 Ustawy zasadniczej nie nakłada na sąd obowiązku zwracania się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym co do zgodności aktu normatywnego z ustawą zasadniczą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem. Stosowanie Konstytucji nie jest więc zastrzeżone wyłącznie dla Trybunału Konstytucyjnego, ale również należy do sądów, zarówno w wypadku zaistnienia luki w prawie, jak i wówczas, gdy sąd dojdzie do

przekonania, że przepis ustawy jest niezgodny z Konstytucją i nie powinien być zastosowany w konkretnej sprawie. Nie narusza to kompetencji właściwej dla Trybunału Konstytucyjnego, gdyż formalnie przepis ten w dalszym ciągu pozostaje w systemie prawnym i może być stosowany przez inne sądy orzekające w takich samych sprawach. Należy jednak podkreślić, że- z uwagi na bezpieczeństwo obrotu prawnego kształtowanego również przez indywidualne akty stosowania prawa, jakimi są orzeczenia sądowe- odmowa zastosowania przepisu ustawy może nastąpić wyłącznie w wypadku, gdy sąd rozpoznający sprawę nie ma wątpliwości co do niezgodności tego przepisu z Konstytucją, a sprzeczność ma charakter oczywisty. Tymczasem zarówno w sprawie niniejszej, jak i w sprawie o sygn. XIII 1 U 326/18, w której sąd zadał pytanie prawne, powstały tego rodzaju wątpliwości.

Uwzględniając odwoławczo- kontrolny charakter postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, którego przedmiot wyznacza z jednej strony treść zaskarżonej decyzji, z drugiej zaś treść odwołania, a także fakt, że sądowa kontrola decyzji organu emerytalno- rentowego obejmuje badanie zastosowanych w okolicznościach faktycznych sprawy przepisów prawa materialnego rozumianych jako jej podstawa prawna, należy zauważyć, że pomiędzy sprawą niniejszą i sprawą o sygn. XIII 1 U 326/18 powstała zależność tego rodzaju, że rozstrzygnięcie niniejszej sprawy zależy od wyniku postępowania zawisłego aktualnie przed Trybunałem Konstytucyjnym. Niezależnie bowiem od rodzaju rozstrzygnięcia, jakie Trybunał Konstytucyjny podejmie badając zgodność z Konstytucją RP nowelizacji ustawy zaopatrzeniowej, a także okoliczności faktycznych sprawy XIII 1 U 326/18, istotne jest to, że kwestionowane przepisy- z uwagi na tożsamy charakter spornego roszczenia- stanowią przewidywaną podstawę prawną rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Treść pytania prawnego obejmuje bowiem zagadnienia dotyczące sposobu i trybu uchwalenia zaskarżonych przepisów oraz kwestie wątpliwości, czy spełnione zostały merytoryczne przesłanki do ich uchwalenia. W konsekwencji rozstrzygnięcie przez Trybunał Konstytucyjny zagadnień związanych z ewentualną niezgodnością procesu legislacyjnego ze standardami konstytucyjnymi ma fundamentalne znaczenie dla wszystkich spraw zawisłych w sądach na skutek wniesionych odwołań od decyzji wydanych na skutek nowelizacji ustawy zaopatrzeniowej. Stwierdzenie nieprawidłowości spowoduje brak konieczności prowadzenia postępowania dowodowego we wszystkich zawisłych sprawach. W tym względzie bowiem orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego określi kierunek procedowania w sprawie, co w konsekwencji rzutować będzie na mające zapaść w sprawie rozstrzygnięcie (tak Sąd

Apelacyjny w Warszawie w sprawie o sygn. III AUz 189/18 oraz w sprawie o sygn. III AUz 211/18).

W tym stanie rzeczy - w ocenie Sądu Okręgowego w Warszawie - zachodzą powyżej okoliczności skutkujące zawieszeniem postępowania w sprawie, bowiem od rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny pytania prawnego zadanego w sprawie o sygn. XIII 1 U 326/18, dotyczącego zgodności z Konstytucją ustawy stanowiącej podstawę obniżenia świadczenia, zależy rozstrzygnięcie sprawy niniejszej. Brak jest wątpliwości, że sprawy te dotyczą analogicznego roszczenia. Tego zaś rodzaju zależność prawna stanowi okoliczność uzasadniająca zawieszenie postępowania w sprawie.

Dodatkowo zauważyć należy, że brak zawieszenia postępowania z uwagi na zainicjowane postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym i wydawanie rozstrzygnięcia w sprawie mogłoby skutkować koniecznością jej późniejszego wznowienia w trybie art. 4011 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 177 § 1 pkt 3[^] k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

Właściwe podpisy na oryginale

SSR del. Magdalena Pytel
Za zgodność z oryginałem
Sekretarz
DEPARTAMENTU I
Marszałek